

1) From: Olat Reiyah, Introductory Prayers

Modeh - The first appearance of the exuberance of life brings with it the transcendent joy of holy rejoicing, which finds the fullness of its glorious expression through thanksgiving. Gratitude, recognizing the goodness of the Lord of the world, Master over all works, who in His goodness gives life to the living, is the storehouse of good. It contains all the substance of a fulfilment of obligation, as well as that spiritual refinement which comes through the fullness of love produced through relationship, and the *neschama* is illuminated by it, filled with light and joy. The teaching that there is an obligation to give thanks through language, particularly through the expression 'grateful acknowledgement' (*modeh*), is derived from two aspects of meaning in this term. One is thankfulness, *todah*, which results from gratitude toward the one who does good; the other is confession, *hitvadut*, which is an acknowledgement of the truth. The two are fit to one another. The first exuberance of life which meets one as they rise from sleep, finding before them a full, new world in all its wholeness and goodness, lifts up the light of the inner intellect to recognize the light and brilliance which lie at the foundation of life. In place of the muddled, physical perspective which is impressed in the nature of flesh, the spirit rises to a clear Divine perspective, to see the soul of the light of the Life-giver of the world in the splendor of its action. And moved by his feelings of thanksgiving, man acknowledges the truth, fulfilling the depths of the truth of spiritual awareness, testifying on all the light of life and existence, that it flows from the spring of goodness and its source, from the source of transcendent lovingkindness, which pours out abundant life to all the many worlds and their creations.

מודה - ראשית ההופעה של צהלת החיים מביאה עמה את השמחה העליונה בחדות הקודש, שהיא מתבטאת בכל מלא הודה בבטוי "ההודאה". הכרת התודה לאלהי עולם, אדון כל המעשים, המחיה חיים בטובו, היא אוצר הטוב, הכולל בקרבו את כל התוכן של מילוי החובה וכל התוכן של העידון הרוחני ממלוא תנובת האהבה בחוברת, והנשמה מתנהרת בה ומתמלאה אורה ושמחה. ההוראה הלשונית של חובת הודאה, בבטוי "מודה" ביחוד, משותפת היא להודאה מגזרת תודה, הבאה מתוך הכרת הטובה של המיטיב, ומגזרת התודות והודאה על האמת. והדברים מתאימים זה לזה. צהלת החיים הראשונה, הפוגשת את האדם בהקיצו משנתו ומוצא הוא לפניו עולם מלא וחדש בכל מלואו וטובו, היא מרימה את אור השכל הפנימי להכיר את אור החיים וזיוו ביסודו, ותחת ההשקפה העכורה החמרית, שהיא מוטבעת בטבע הבשר, מתעלה הרוח להשקפה אלהית צחה, לראות את נשמת אור חי העולמים ביפעת מפעלה. והאדם ברגש תודתו מודה הוא על האמת, ומקיים את עומק אמתתה של ההכרה הרוחנית, ומעיד על כל אור החיים והיש, שהוא נובע כלו ממעין הטוב ומקורו, ממקור חסד עליון, המשפיע שפעת חיים לכל המון עולמים וכל יצוריהם.

Ani - Man finds himself within himself, through the living Divine light which manifests inside him, filling him with the good spirit of gratitude, of the recognition of the Divine good and its expression. For what is man in the weakness of his power, in his insignificant nothingness, facing the mighty greatness of all existence, the awesome and wondrous powers of creation which surround him?! Stunned and mute before them, man loses the substance of his selfhood. But when that light of recognition, the awareness of Divine good, begins to shine upon him, awakening within him all the elements of holiness, mighty in their sacred strength, then man comes to recognize the greatness of his worth, knowing his selfhood, and its non-nullification in the wholeness of existence. Then he finds himself overjoyed to declare: I

אני - האדם מוצא את עצמו בעצמו, ע"י אור החיים האלהיים המופיעים בקרבו, הממלאים אותו ברוח הטוב של רגש התודה של הכרת הטובה האלהית והבטאתה. כי במה נחשב האדם בחלישות כחו, באפסיותו וזעירותו, נגד כל היקום הגדול והעצום, וכחות הבריאה האדירים והנפלאים העוטרם אותו, מרוב שממון לעומתם אובד האדם את תוכן האני שלו. אמנם בהאיר עליו אותו האור של הכרת הטובה האלהית, וכל הסעיפים הקדושים כבירי עז הקודש שהיא מעירה בקרבו, אז בא האדם להכיר את גדולת ערכו, את אניותו והעדר בטולו בכללות ההויה, ומוצא את עצמו מאושר לומר בפה מלא: אני.

2) Orot HaKodesh II, p. 399 - An All-embracing Divine Perspective

It is natural that the standard worldview, that contemplation of the Divine which results from the monotheistic perspective and is the most widespread among people of faith, will sometimes cause unhappiness and fatigue of the soul. This is due to the weakness which comes to the human spirit when we conceive of ourselves as a caused existence, limited and fragile, distant from the Divine wholeness which shines with the glorious light of its strength. In particular, this weakness is aroused by the impression which our moral failings make upon the soul when we compare the human stance on justice and morality to that of the Divine perfection. This weakness can be mitigated to the extent which one takes a strong moral stance in character and action, nevertheless it is never completely removed because of the ongoing assumptions of passing youth, whose very broadest conceptions are terrified by the mighty infinity of the Divine greatness.

Less wearying is the monotheistic perspective which tends toward Spinoza's explanation, when clarified of its dross. This is given emphasis by many segments of the new Chassidut, which stresses the notion that there is nothing other than Divinity. One will find himself, so long as he does not seize within himself a place solely unto him. If he does so, in his imagination tearing himself from the wholeness of the endless Divine, he will certainly be weak and as naught. His nonexistence will be far more than the nothingness which results from the negation of value that flows from the first perspective we described. In that frame he was at least considered to have some separate existence, within the limited boundaries of his desire and awareness, his feelings and inclinations, only his world was immeasurably small, to the point of weakness and nullity in comparison to the boundless greatness of the Divine. Nonetheless, this is not absolute, essential nothingness. Not so from the second perspective, which sees nothing which exists outside of absolute Divinity. If this is so, then one's immersion in their personal inclinations, which depends on the perspective which gives individual life some present, independent existence, even of the smallest kind, is vanity and deceptive emptiness. It would seem fitting that deep contemplation of this worldview weaken the human spirit even more than the first, but it is not so. Rather this second perspective restores at once the might of its eternity, encouraging it never to forget the truth of its being, and reminding it to distance itself from any way of life which flows from the mistaken thought of independent, personal existence, torn in its spiritual nature from the Divine infinite. Beware – one who treads this path should not seek to conquer the issue of their existence, but rather that of their false imaginings, then they will find joy in the infinite. In truth, this is not as easy a task as one's imagination would like to make it seem. Freeing oneself from the confines of imagination is a labor no less difficult than attaining liberty from a physical prison. In the end this second perspective gives one far more spiritual might, but they cannot approach it except through extensive conditioning and the purest possible intellectual work according to the first perspective. Only then can the spirit clothe itself in the second in the light of all its particulars, becoming a receptacle and a palace, "The Lord is in his holy palace..." (Psalms 11:4)

Even though the world of insight, of feeling and poetry is purified and elevated far more by the second thought, that which is filled with the light of humility and nullification of self, nevertheless the world of action is unable to pursue its path guided by this continually elevated gaze. The need to adapt to practical existence requires that humanity dim its light, attaching itself to the first, palace-like, perspective. This must be done with full knowledge that this perspective is not unto itself a clear thought, that it has nothing of its own, but is rather brought about through intellectual and conceptual causes driven by the lofty second perspective which we have described. Then the world of action will be made "strong and fair" (Niddah 31a) and filled with righteousness, while the world of thought will be magnified and

overflow as its source is blessed. These worlds will be forever unified through a united perspective, through a unified center of existence, with a complete union.

(2) אורות הקודש ב' דף שצט - ההשקפה האלוהית הכוללת

צה. טבעי הדבר הוא, שבהשקפה הרגילה, אותה ההתבוננות האלהית הבאה מהדעה המונוטאיסטית, שהיא ההשקפה היותר מפורסמת גם מצד האמונה, היא מסבבת לפעמים עצב וחלישות נפש, מפני הרפיון הבא ברוח האדם בציורו, שהוא בתור נמצא מסובב, מוגבל וחלש, רחוק הוא מההשלמה האלהית, המאירה באור תפארת גבורתה. ביחוד החולשה מתעוררת על ידי ההבלטה שהחסרונות המוסריים מתבלטים בנפש, על ידי הפרליל בעמד האדם לעומת השלמות האלהית, ביחס אל הצדק והמוסר. אמנם עלולה חולשה זו להיות מתמעטת באותה המדה שהאדם מוצא את עצמו איתן במעמדו המוסרי, המעשי והמדותי, אבל מכל מקום אין החולשה נפקעת לגמרי, מפני ההשערה הזורמת של הצעירות החדלה, לגבי הגודל האלהי המבהיל בתעצומות אין סוף את הרעיון היותר רחב.

צו. פחות מההשקפה הזאת מיגעת את האדם ההשקפה המונוטאיסטית הנוטה להחסרה השפינוזית כשהיא מזדככת מסיגיה, המובלטת בחלקים רבים ממנה בהחלק התבוני של החסידות החדשה, שאין שם דבר מבלעדי האלהות. האדם מוצא את עצמו, שאם אך לא יתפס בתוכיותו מקום בפני עצמו, שאז, בהקדמו בדמיונו מהשלמות של אין תכלית האלהית, הוא ודאי חדל ורפוי ואיננו כלום, ואיננו כלום עוד יותר מהאין כלום של הביטול הערכי שבא על ידי ההצטיירות הראשונה, מפני שאז הוא נחשב שאמנם יש איזה מציאות לו בפני עצמו, בגבולו ותחום חפצו והכרתו, רגשותיו ונטיותיו, אלא שעולמו הוא קטן באין שיעור, עד כדי חולשה ואפסיות, לעומת הגודל האין תכליתי האלהי, אבל אין זאת אפסיות גמורה ומוחלטת בעצם. לא כן הוא בההשקפה השנייה, המסברת שאין דבר חוץ מהאלהות המוחלטת, אם כן השיקוע בנטיותיו הפרטיות של האדם, הנשענת על השקפת החיים שיש איזו מציאות פרטית הווה לעצמה, אפילו בצורה שבקטנות, הוא רק הבל ושוא נתעה. וראוי היה לפי זה להשקפת עולם זו להיות מחלישה את רוח האדם במעמקי ההתבוננות שלה עוד יותר מהראשונה, מכל מקום אין הדבר כן, אלא שזו האחרונה משיבה לאדם מיד את עז נצחו, היא רק מעודדת אותו שאין לו לשכח את אמתת הוייתו, ושעליו להתרחק מכל ארחות החיים הנובעים מהמחשבה הטעותית של הישות של עצמו הפרטי, הקרוע ברוחניותו מהאין סוף האלהי. אבל כיון שהוא צועד על דרך זה, אין לו עוד לכבוש דבר של מציאות, כי אם דבר של דמיון כוזב, וכבר הוא מאושר באין סוף. אמנם באמת אין עבודה זו קלה כל כך כמו שמצייר אותה הדמיון לכאורה. היציאה לחופש ממסגר הדמיון, היא עבודה לא פחות קשה מהיציאה לחופש מאיזה מסגר מציאותי. מכל מקום, סוף סוף עז רוח לו הוא יותר מהמחשבה האחרונה. אבל אי אפשר לגשת עליה, כי אם על ידי ההרגל הגדול וההתלמדות השכלית היותר זכה שאפשר להיות על פי ההשקפה הראשונה, ואז היא מלבשת את המחשבה האחרונה באורה לכל פרטיה, ונעשית לה בית קיבול והיכל, ד' בהיכל קדשו.

צז. אך אף על פי שהעולם העיוני, וההרגשי השירי, הוא יותר מזדכך ומתעלה על ידי המחשבה השנייה, המלאה מאור הענוה וביטול היש, מכל מקום העולם המעשי איננו יכול להיות הולך את דרכו על פי ההסתכלות התדירית העליונה הזאת, ומוכרח הוא האדם להנמיך את אורו מצד הכרח הסתגלותו לעולם המעשה, ולהיות קשור בהמחשבה ההיכלית הראשונה, אבל בידיעה ברורה שהיא איננה מחשבה ברורה כשהיא לעצמה, ולית לה מגרמה כלום, אלא שהיא מסובבת בסיבוב שכלי וציורי ממהלך המחשבה העליונה של ההסתכלות השנייה שאמרנו. ואז העולם המעשי נעשה מזורז ומלווה ומלא צדק, ועולם המחשבי מתגבר ועולה מברכת מקורו, והם מתאחדים תמיד על ידי הבטות מאוחדות, ומרכז הויה מאוחד, ביחודא שלים.

3) Orot HaKodesh – the Bounded and the Unbounded

Why did the shattering of the vessels occur? Because Divinity gives according to its own infinite strength, but the one who receives is limited. And if this is so, then good will be bounded. Therefore, Gd gives goodness without limit, according to His measure, and Divinity is unbounded even though the one created to receive cannot receive it, except when totally shattered. He will be rebuilt through his desire to return to his unbounded source, to unify with the Divine. Through this the created being makes itself, achieving the level of wholeness of creator and rising above the bounded of the created. This was not possible without the abundant outpouring of goodness

on a level beyond the ability to receive it, which remained at the level of the created and not on the level of creator at all .

(3) אורות הקודש - המוגבל והבלתי גבולי

יא למה באה השבירה. לפי שהאלהות נותנת היא לפי כחה, והמקבל מוגבל הוא, אם כן תהיה הטובה מוגבלת, על כן נותן הוא הטובה בלא שעור, לפי מדתו, ותהיה אלהית בלתי גבולית, ואף על פי שלא יוכל המקבל הנברא לקבל, כי אם כשישבר לגמרי. ויבנה בתשוקתו לשוב למקורו הבלתי גבולי, להתאחד באלהות, ובזה יעשה הנברא את עצמו, ויהיה במדרגת השלמות של בורא, ויתעלה ממעל לגבול של נברא, מה שלא היה אפשר בלא שפעת רב טוב למעלה ממדרגת אפשרות קבלתו, שהיה תמיד רק במדרגת נברא, ולא במעלת בורא כלל.